

FOTO – MARTINS VILKARŠIS

Atklājās, ka pašreizējā teātra štatā nemaz nav tik daudz aktrišu, lai šo lugu iestudētu, tādēļ līdztekus Indrai Burkovskai un Dacei Bonātei pie Meža kapu puķu kioska sastopas arī Baiba Valante un Akvelīna Līvmane

VECUMS NAV DIAGNOZE

Latvijas Nacionālajā teātrī iestudēta Lietuvā ļoti populāra Daivas Čepauskaite traģikomēdija **Kad atkal būsim jauni**, tēmējot uz senioru auditoriju un nodarbinot vecākās paaudzes aktierus

ATIS ROZENTĀLS

Veicināsim teātra mākslas pieejamību senioriem – vēsta ziņas virsraksts Latvijas Nacionālā teātra mājaslapā, iepazīstinot ar iniciatīvām, kurām būtu jāpalīdz vecākās paaudzes skatītājiem biežāk apmeklēt teātri. Tā ir 14. janvāra ziņa, un tajā nav gluži apgalvots, ka viena no teātra iniciatīvām būtu speciālu izrāžu veidošana vecuma grupai «tie, kam pāri 60», tomēr jauniestudējums *Kad atkal būsim jauni* mērķē tieši uz gados vecāku auditoriju, kas ir izrādes varoņu vienau-dži.

«Legendārā luga *Kad atkal būsim jauni* skatāma arī Latvijā» – tā savukārt vēsta Kauņas Nacionālā drāmas teātra mājaslapa, priecājoties par abu nacionālo teātru sadarbību un vēlot izrādei «panākumus, ilgu radošo mūžu un rekordlielu bilešu pārdošanas apjomu». Kauņā izrāde tiek izpārdota milzu ātrumā, tiesa, tā notiek mazajā zālē. Latvijā Čepauskaite vārds zināms amatierteātru aprindās, kur vairākkārt iestudēta luga *Pupas*. Taču Nacionālajā teātrī uz kājās celšanos kārā publika šoreiz ar aplausiem nemaz tik vulkāniski dedzīga nav.

Vispār jau seniori ne vienmēr alkst skatīties izrādes par vecu ļaužu dzīvi. Atceros pasenu gadījumu, kad kāda kundze vecumā virs 70 sūdzējās, ka apmeklējusi izrādi, kas bija iecerēta kā atbalsts sirmgalvjiem un viņu problēmām, bet beigās jutusies smagāk nekā pirms tam. Vecums kā šķērslis un problēma, kas jāpārvar, var nebūt izrādes galvenā tēma, bet vispār teātros ar to saskarties nākas regulāri – skat, *Dirty Deal Teatro* izpārdotās zālēs rāda *Vecajo kultu*, bet Latvijas Leļļu teātris pavisam drīz sola izrādi *Vientuļība*, kuras aprakstā

parādās sirmas matu cirtas. Un Nacionālajā vēl nupat pa skatuvi staigāja *Bezkaunīgais vecis*!

Režisors Rolands Atkočūns ir dramaturģes tautietis, un pavisam nesen viņš SIA *Art Management Group* paspārnē iestudēja *Kritušos dievus* – izrādi par četriem māksliniekiem veco ļaužu pensionātā –, bet Nacionālajā teātrī režisors strādā pirmoreiz. Un atklājas, ka bez viesmākslinieču piesaistes pašreizējā teātra štatā nemaz nav tik daudz aktrišu, lai šo lugu iestudētu, tādēļ līdztekus Indrai Burkovskai un Dacei Bonātei pie Meža kapu puķu kioska sastopas arī Baiba Valante un Akvelīna Līvmane. Ir arī divi kungi, un abas šīs lomas – gan Ivaram Pugam, gan Voldemāram Šoriņam – ir ar zināmiem noslēpumiem, turklāt atšķirīgiem. Pavisam noslēpumaina un it kā no cita stāsta (respektīvi, citām bērēm) ir Marijas Bērziņas varone.

Izrādes varones apspriež gan savu dzīvi, gan paaudžu attiecības un reflektē par vecumu kā tādu, kas, kā zināms, pats par sevi nav slimība. Taču luga prasa kādu atslēgu, ar ko ieiet dziļāk šo sieviešu likteņos un viņu attiecībās ar neparasto vīrieti Hercu, kuru viņas šķietami atnākušas apbedīt. Diemžēl vismaz otrā pirmizrādē ritēja teksta līmenī, ļaujot tikai minēt, kāds tad ir tas Kauņas iestudējums, kura dēļ cilvēki laužas uz teātri gluži kā latviešu skatītāji uz JRT vai *Ilgu tramvaju* tepat Nacionālajā. Mulsinoši kostīmi un uzkrītoši sintētiskas sirmās parūkas līdzpārdzīvojumu mazina vēl vairāk. Toties burvīgs ir scenogrāfa Mārtiņa Vilkārša skatuves priekšā palaistais tramvajiņš ar visiem cilvēciņiem iekšā. Ar 11. numuru, protams, jo lugas darbība lokalizēta Latvijas apstākļiem. ●